

YÜKSEK DENİZCİLİK OKULU
1953 Mk
MÜH. İLHAN ÖZERDİM
ALBÜMÜ

**YÜKSEK DENİZCİLİK
OKULU**

-1953 Mk-

**MÜH. İLHAN ÖZERDİM
ALBÜMÜ**

MÜH. İLHAN ÖZERDİM

1953 MK.

12 Ağustos 1929 günü İzmir'de doğdum. 1933 yılında Ankara'ya göç ettik. 1933-1948 yıllarında Ankara'da yaşadık. 1937'de okula gitme zamanım geldiği için evimizin karşısındaki Devrim İlk Okuluna kaydım yapıldı. Nüfus kağıdım olmadığı için 3 ay sonra okuldan kovuldum. Okulun bahçesi benim oyun yerimdi eskiden beri. Ben okul bahçesinde oynarken, okul zili çalıp öğrenciler teneffüse çıkınca ben de eve kaçardım. Sınıf arkadaşlarımla yüz yüze gelmekten utanırdım. Onlar derse girince ben de oyun yerime dönerdim. Böylece 1 yıl geçti.

Babam ATATÜRK Orman Çiftliği Merkez Gazinosunda garson olarak çalışıyordu. Beni de yanına aldı 1938 'in yaz aylarında. Yaşantımın en güzel günleri o cennet gibi çiftlikte geçti. Çiftliğin tren istasyonuna çok sık giderdim. Yolcusu olsa da olmasa da bütün trenler istasyonda 5-10 dakika dururlardı. Bunun Atatürk'ün doğa sevgisine bir katkı ve saygı gösterisi olduğunu büyüyünce öğrendim. Lokomotifleri ve kocaman tekerleklerini büyük bir ilgiyle izlerdim. Benim bu yakın ilgimi gören bir makinist lokomotiften inip yanıma gelerek; -Büyünce ne olacaksın? Sorusunu yöneltti. Doğalıkla yanıt belliydi; "Makinist".

Annemler Bulgaristan'dan kaçıp Anadolu'ya sığınmışlar 1912'de. Baba (dedem) askere alınmış. Bir daha babadan haber çıkmamış bugüne kadar. Anne (anneannem) de yollarda hastalanıp ölmüş. Biri 6, öbürü 8 yaşında iki kız kardeş ortada kalmışlar. Kendilerini ispatlayacak ne bir kağıt ne bir belge olmaksızın öbür göçmenlerin ellerinde büyümüşler. Yani "ne yaşar ne yaşamaz" hikayesi. Cumhuriyet kurulunca annemler Bulgaristan'a başvurup kendileri ile ilgili belgeleri istemişler. Ama o günün iletişim hızı ile Bulgaristan'dan yanıt bir türlü gelemediği için annemin babamla evliliği ancak noter kanalı ile oluşturulmuş. Resmi nikah olmayınca biz çocukların da nüfus cüzdanları çıkmamış. Benim nüfus cüzdanımın ilk okulu bitirdiğim zaman çıktığını anımsıyorum.

Bir gün ATATÜRK Orman Çiftliğinin güzellikleri içinde oynarken babamın beni çağırdığı haberi geldi. Koşarak gazinoya gittim. Zaten ben hep koşardım; hiç yürümezdim. Babam açık kahverengi, ince beyaz çizgili takım elbise giyimli, kısa boylu bir Beyefendi ile konuşuyordu. Ben yanlarına gelince babam "işte okuldan kovulan oğlum" dedi. Konuk Beyefendi başımı okşarken "büyük saçmalık. Yahu bu memlekete okuyacak adam gerek. Eylül ayında benim okula gelin kaydı yaptırın" dedi. ATATÜRK Kız İlk Okulunda 5 yıl nüfus kağıdı olmadan okudum.

İki büyük sarı binadan oluşan İlk Okulun biri 'kız' öbürü de 'erkek' öğrenciler içinmiş, Osmanlı devrinde. Cumhuriyetin kurulmasıyla kız-erkek ayrımı yapılmadan eğitime geçilince iki bina kız-erkek karışık iki ilk okul olarak eğitimi sürdürmeye başlamışlar.

İlk okulu bitirince Taş Mektep adında bir orta okula yazıldım. Artık nüfus kağıdım vardı; hiçbir sorunla karşılaşmadım. Orta 2'de sınıf öylesine dökülüyordu ki, aralarında ben parlak kaldım. Aslında ben öylesine parlak bir öğrenci değildim, ama öğrencilerin sönüklüğü beni parlattı ve "İftihar Kitabı"na girdim. İnanın bana bunları "alçak gönüllü olduğum" savıyla yazmıyorum; eğitim yılları boyunca (fizik dersi dışında) "5'ten şaşma, 6'yı aşma"yı ilke edindim. Örnek: YDO'nun Mk. Bölümüne üçüncülükle girdim, orta derece ile mezun oldum. Ankara Gazi Lisesinde öğrenimi sürdürürken 2. sınıfta fizik, kimya ve coğrafya öğretmenleri ile aramda oluşan bazı olaylar sonucu bütünlemeye kaldım.

Benim bu üç öğretmenle aram bozuldu, babamın da Ankarada işi bozulunca 1933 yılında geldiğimiz Ankara' dan 1948 yılında ayrıldık.

İzmir'de teyzemlere geldik. Teyzemin kocası çok önceleri rahmetli olmuştu. İki oğlu, bir kızı vardı. Kızı da evlenince teyzem 2 oğlu ile o 2 katlı evde oturuyordu. İki katlı dediğime bakmayın; yani iki oda üst üste. Teyzemler Kahramanlarda oturuyorlardı. 10-15 dakikalık bir yürüyüş mesafesinde İzmir İnönü Lisesi vardı. Kaydımı oraya yaptırdım. Ama çok şaşırdım. Lise müdürünün adı 'Kemal ÖZERDİM' idi. Özerdim soyadı yapma bir kelime; önerden, özerdem, özdemir vb gibi Türkçede kullanılan bir kelime değildir ÖZERDİM. Acaba Okul Müdürü ile akraba mıydık !!!???

Hemen Ankara'da halamlarla mektuplaştım. Halamın kocası yani babamın ve benim eniştem Okul Müdürü Kemal Özerdim 'in amcası imiş.

Oldu mu bu şimdi!!! Ben kendi paçamı kurtarmak derdindeyken bir de Okul Müdürünün onurunu kurtarma yükü bindi sırtıma.

Sınavları verdim fen bölümünü seçtim. Fizik ve kimyadan kalmış olan bir öğrencinin fen bölümünü seçmesi akraba Müdürümüzü rahatsız etmiş olacak ki beni çağırttı. İlk kez görüşecektik. Korkmuş, şaşırılmış duygularla kapısını tıkladım, içeri girdim.

- Fen bölümünü seçmişsin.
- Evet efendim
- Ama fen bölümü çok zordur.
- Biliyorum efendim.
- Çok çalışmak gerekir.
- Elimden geleni yapacağım efendim.
- Edebiyatı seçseydin daha doğru olmaz mıydı?

(Müdür Bey endişelenmekte haklıydı, aslında)

-Bakın Efendim; benim için lise son sınıfta sadece bir bölüm var: fen bölümü. Ya fen bölümünden mezun olurum ya da başarılı olamazsam eğitimi terk ederim.

Benim bu kararlı tutumum karşında “Peki” dedi ve konuşma sonlandı.

Bizim sınıf haziranda mezun vermedi. Eylülde üç kişi mezun oldu: sınıf birincisi Fahrettin Tanık, sınıf ikincisi Necati Karakurt ve ben. İstanbul'a geldik. İTÜ'de onlar İnşaat, ben Elektrik Fakültelerine kayıtlarımızı yaptırdık. Ama benim asıl amacım denizci olmaktı ve YDO'na da kayıt yaptırdım. YDO'nun sınavlarını kazanınca denizci olmayı yeğledim. Zaten ailemin beni İTÜ'de okutacak parasal gücü yoktu. Arkadaşlarım Beyoğlu Parmakkapı'da bir pansiyon tuttular. Cumartesi, pazar günleri pansiyon benim de evim oldu. Dört yıl (onlar 5) Beyoğlu'nda çılgınlar gibi yaşadık; lokantamız Ağa caminin yan karşısındaki Ehli -Tabiat lokantası, meyhanemiz Çiçek Pasajı, eğlence yerlerimiz bütün Beyoğlu barlarıydı. Çok sevdiğim, birçok yönden borçlu olduğum, yetkin, değerli, seçkin arkadaşım Fahrettin Tanık 1989 yılında rahmetli oldu. Işıklar içinde yatsın.

Dört yılın sonunda mezun oldum. O günlerde biz iş aramazdık, iş bizi beklerdi. Bakanlıktan beklenen belgeler gelince Deniz Yolları gemilerinde çalışmaya başladım. İlk gemim İzmir-İstanbul-Samsun arası yolcu taşıyan S/S Tırhan oldu. İkinci gemi Türkiye-Venedik arası sefer yapan S/S Ardahan yük gemisi ve İstanbul-Bandırma arası sefer yapan S/S Sus yolcu gemisi. Her gemide bir sefer yaptım. Ekim 1953 tarihinde bizim bütün sınıf askere alındık. 1955 yılında terhis olduk ve ben gerçek yuvamız olan D. B. Deniz Nakliyatı T.A.O. çalışmaya başladım. İlk evliliğimi 1965 yılında yaptım. 1966 kızım Özlem dünyaya geldi. Ne yazık ki, bu evliliğim sürgit olmadı ve 1969 yılında ayrıldık.

Halen eşim olan Nil ile yaptığım ikinci evliliğimde iki oğlum oldu: Ilgaz (1972) ve Çağlar (1975).

Deniz Nakliyatı'ndan 1 Eyl. 1981 tarihinde emekli oldum, ama armatörlerde çalışmayı sürdürdüm. 1999 Eylül tarihinde kesin emekliliğimi yaşamak üzere eve çekildim.

Her Çarşamba Gündüz Aybay Derneğine (GADEM)gider tatlı, doyurucu ve özlem dolu söyleşiler yapardım. Ama artık gidemiyorum. Bu yıllar içinde, 1957'de Yozgat gemisi ile “Eve Dönüş” de yakın tanış olduğum ve kardeşlik ilişkisi içinde bulunduğum saygıdeğer Metin Epçim (Mk. 56) ile sürgit beraberdik.

Erkenden beni bıraktı gitti bu rezil dünyada. Ne zaman anımsasam ne zaman onun resimlerine baksam, gözlerimde damlacıklar oluşur. O'nun cennette ışıklar içinde beni beklediğine inanıyorum. Aşağıda beraber olduğumuz bir an:

1934 YILI İLHAN 5, SEVİM 6 YAŞINDA

Ankara da Devrim İlkokulu'na yazıldığımda nüfus kâğıdım olmadığı için babam oyalanıyor,1 sene de geç yazılıyorum. Okula başladıktan sonra,1 gün bizim öğretmen hastalandı. Biz çok gürültü yapınca, çok sert ve ters bir müdür vardı. Bize bağırdı, çağırdı. Yoklama yapmaya başladı. Sıra bana gelince benim adımlı okudu. Adam şöyle bir durdu baktı. “Sen yoklamadan sonra benim yanıma gel” dedi. Gittim. Bana” Senin nüfus kâğıdın yok mu?” dedi. “Bilmiyorum efendim.” dedim. Sonra adresi görünce “Git hemen anneni çağır.” dedi. Hemen eve koştum”Anne,müdür seni çağırıyor.”dedim. O da çamaşır yıkıyordu, mantosunu giydi. Beraberce gittik. Müdür “nüfus kâğıdı yok mu bunun?” dedi. Annem izah etmeye çalışıyor. Müdür,”Siz benim ekmeğimle oynayamazsınız, al git çocuğunu bir daha da gelmeyin.” dedi. Bizi kovdu. İşte bir müdür kovuyor, diğeri bu memlekete okuyacak adam lazım diyerek beni okuluna kayıtlı ediyor.

ATATÜRK KIZ İLKOKULU
MACIDE HOCA'MIN SAĞ ELİ BENİM BAŞIMIN ARKASINDA

Ben bu okulda 5 sene nüfus kâğıdı olmadan okudum. Okulun adı “Atatürk Kız İlkokulu” Ulus’tan çıkarken 2 yan yana sarı bina. Bir tanesi Atatürk Erkek İlkokulu, diğeri Atatürk Kız İlkokulu. Benim müdür Atatürk Kız İlk Okulu müdürü. Önceden kız erkek ayrıymış. Atatürk Cumhuriyeti kurunca kız erkek beraber okumaya başlamış. Sadece adları kalmış. Burada ilkokulu okudum, ortaokulu Taş Mektep te okudum. Bir sene okuduktan sonra okul Kurtuluş’a gitti. Okulu orada bitirdim. Ortaokulun 2.sınıfında iftihar aldım. Orta bir öğrenci olmama rağmen, sınıfın seviyesi çok düşük olduğu için bu iftihar kitabını aldım. Liseyi, Hergele Meydanı’ndaki Ankara Gazi Lisesi’nde okudum. Lise 2 iken ,3 öğretmenim beni sınıfta bıraktı. Bir tanesi sıfırcı Tahsin, benim karnem 5’den şaşma ,6’yı aşma prensibine göre gelirdi. Hiç sınıfta kalmadım. Bir tek Fizik dersinde notlarım hep 9-10, diğeri hep 5-6. İdi. Macar bir arkadaşım ile Teksir Makinesi bile tasarladık, fiziğe çok meraklıyız, ama diğeri orta.

Fizikten kalmamın nedeni, Lise 2. sınıfta mayıs ayı, Fizik dersinde laboratuvarı en arka sırada sıcaktan mayışmışım. Uyur vaziyetteyim. Sınıf geçirmek için çocukları kaldırıyor. Ben rahatım, birisine çok kızdım, ona bağırırken beni gördü. “Sen kalktın mı?” dedi. “Evet efendim, geçen gün kalktım ve sınıfı geçtim.” dedim. Benim uykulu halime öğrenciler güldü, hoca da beni sınıfta bıraktı.

Birde Coğrafya hocamız vardı,35-40 yaşlarında çok değişik bir kadındı. Bir gün birisini sınıfta uyurken görünce “Ooo beyefendiye bir de nargile söyleyin” dedi. Ben de tutamadım kendimi, “Aman efendim, birde orta kahve söyleyin “dedim. Ne girersin araya.” Sen çok zeki çocuksun “dedi. Geldi yanağımdan kesme aldı ve sınıfta bıraktı.

Bir de Kimya öğretmenimiz vardı. Yeni mezundu. Bize Kimyayı öğretmeye çalıştı ama öğrenemeyince de bıraktı. Babamın işleri bozulunca, İkinci sınıfta 3 dersten kalmış olarak, İzmir’de Kahramanlar’daki teyzemlerin evine yerleşmeye karar verdiler.2 katlı bir ev. Alt katına biz yerleştik. Okul ,10 dakika mesafede İnönü Lisesi.26 Ağustos kapısına yakın olan lise.

15.04.1949 İNÖNÜ LİSESİ 3-B SINIFI HATIRASI

Okula kayıt yaptırırken müdürün adının Kemal Özerdim olduğunu öğrendim. Çok şaşırdım. Özerdim soyadı yapma bir soy ad. Vatana erdim, Öze erdim demek. Hemen Ankara da yaşayan halalarım mektup yazdım. Benim eniştemin amcası olduğunu öğrendim. Hiç görüşmedik ama Coğrafyadan hemen geçtim. Kimya ve Fizik zaten hemen geçtim. Kısa sürede yeni arkadaşlarım oldu. Sınıfın birincisi ve ikincisi benim yeni arkadaşlarım oldu. Çok sıkı arkadaş olduk. Bu arada Fen bölümünü seçince Müdür beni çağırdı. İlk defa konuşuyoruz. “Oğlum Fen bölümünü seçmişsin. Fen zordur, çok çalışman lazım” deyince anladım. Aynı soyadını taşıdığımız için başarısız olacağımdan korkuyor. “Başaracağım efendim siz merak etmeyin.”dedim. “Peki, oğlum” dedi. Lise bitti ama bizim sınıf hiç mezun vermedi. Eylül de 3 kişi mezun oldu. Sınıfın birincisi Fahrettin Tanık, diğeri sınıfın ikincisi Necati Karakurt, sonuncusu da gariban ben. Sonradan müdürün çok gururlandığını öğrendim. Vehbi Tanılmişoğlu hatırlarsınız. Aynı dönemde okumuşuz ama bizim okula 2 sene sonra geldi. Çünkü köy okullarında 2 sene öğretmenlik yapmış.

1949 yılında Konya vapuruna bindim, İstanbul’a geldim. Sirkeci’de İkbâl Otel’inde kaldım. Diğer arkadaşlarımda geldi. Teknik Üniversite İnşaat Fakültesi’ne kayıt yaptırıldılar, ben de Elektrik Fakültesi’ne kayıt yaptırıldım. O dönemde okula gidip direk kayıt yaptırıyorduk. Sonra Yüksek Denizcilik Okulu’na da kaydımı yaptırıldım ve bizim okulun da imtihanına girdim. Tekrar Ankara’ya döndüm, haber geldi, okulu 3.cü olarak kazanmışım. İyi imtihan vermişim. Koşa koşa okula geldim ve yerleştim.2.sınıfı geçince eski Hamit Naci Gemisi ile staja çıktık.40 günlük stajda hem Karadeniz hem Marmara’yı dolaştık.

HAMİT NACİ (BALIK) 1952

YDO - BAHÇE - 1952

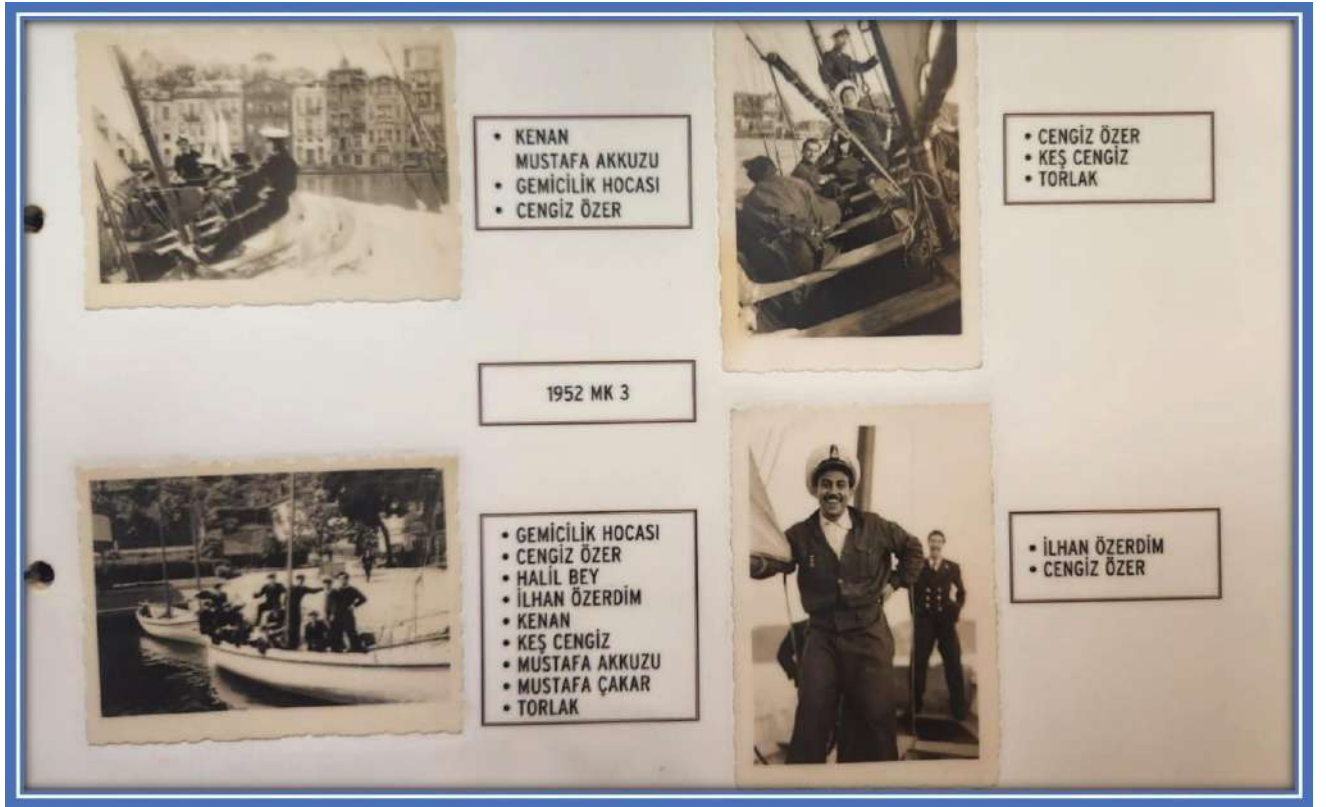
YDO - BAHÇE - 1952

YDO - YEMEKHANE - 1952

TÜRBİN MAKİNE HOCASI
1952

1952 CENGİZ ÖZER İLE İLHAN ÖZERDİM

YDO - 1953

• ONARIM HOCASI
• LÜTFULLAH GÜNERALP

• FAİK DÖRTBUDAK
• HİKMET TAKİL
• KENAN TOKER
• İLHAN ÖZERDİM

1953 MK. SINIFI

1952 yılında o yaz Ankara Gemisi'nde staj yaptım. Mezun olur olmaz Önce Turhan Gemisi'nde bir sefer yaptım. İstanbul-İzmir arasında posta seferi yapıyordu. Ondan sonra Ardahan'da çalıştım. Trieste ve Venedik seferleri yaptık. En son Sus Gemisi'nde Bandırma hattında, 14 Temmuz'dan 29 Ekim'e kadar toplam 3 ay çalıştım. 29 Ekim'de askere gittik. 1,5 yıl askerlik yaptık.

Askerlik bitince Haziran 1955 yılında S/S Aydın Gemisi'ne atandım. Behiç Üner (51 Mk.) 3.Mühendisti Ali Boravalı (48 Mk.) 2.Mühendisti. Ali Ağabey izine kalınca Fuat Gülgün (52 Mk.) 3.Mühendis, Vecdi Ağabey 2.ci oldu. Bende 4.cü oldum. Bir sefer kontinant çıktık, sefer sonu Behiç Ağabey gitti, Ali Ağabey eski gemisine geldi. 1 sene geçtikten sonra ben artık geminin direği oldum. Her şeyi öğrendim. 3.Mühendisim ama yeni gelenler yanımda yabancı kalıyorlar. Benim evim olmadığı için benim evim gemi. Gidecek yerim olmadığı için bütün nöbetleri ben tutuyorum. Bir gün aşçı gelmedi. Ne yapayım, millet aç kaldı. Kumanyalığın kapısını kırdım. Çıkardım bir koyunu aç kurtlar gibi yedik. Sonra oturdum, kendimi rapor ettim. Allah'tan ceza vermediler. Çünkü ertesi gün Kurban Bayramı'ydı. Aydın Gemisi, en son gelen Victory tip gemiydi. Artık geminin bel kemiği oldum. Hem makineye bakıyorum, hem de güverteye bakıyorum. Herkes gemiyi bana bırakıp gidiyor.

Bir gün Haydarpaşa açıklarında beklerken, bir bayan ile kızı gemiye geldi. Gemide yetkili birini arıyor. Gemide bir tek ben varım. "Oğlum benim kızım Amerikan Kız Koleji'nden mezun, tahsiline Amerika'da devam edecek. Bu gemiye bilet aldık" dedi. Gemi hakkında bilgi aldı, kamarayı da seçtik. 12 yolcu taşıma hakkımız var. Onlara ikramda bulundum. Sonra annesi gitti, kızını bana emanet etti. Kız çok enteresan her şeyi öğrenmek istiyor, her şeye burnunu sokuyor, 12-04 vardiyasını birlikte tutuyoruz. Bayağda bana yardımcı oluyor, seferde beraber et pişiriyoruz. Keyfimiz yerinde. Hurdada bir tane motor buldum, onu da çalışır hale getirdim. Lifebota taktım, Son derece hızlı gidiyor. Bunu yaparken benimle beraber çalışıyor, elleri simsiyah olunca "İlhan, benim ellerim senin ellerine benzedi mi?" diyor, gülüşüyoruz. Kız, aşçıbaşı ile yemek pişirdi, gemicilerle raspa yaptı. Biz kızla çok yakınlaştık ama kızın çok rahat olması gemide bir sürü tatsız olaylara neden oldu. Önce İskenderun'a gittik, sonra Amerika'ya Mobil'e gittik. Kız gemiden ayrıldı ama ben çok rahatsız oldum. Hem kıza sahip olamadığım için hem de kızı çok kötü ortamda bıraktığım için çok üzülüm. Kız gidince her şey düzelecek zannettim, daha da kötü oldu.

Ben bu gemi ile dönmem dedim, aldım çantamı gemiden indim. 12 Ağustos 1956 yılında gemiden Amerika'ya çıktım, otobüse bindim. New York'a geldim. Sanki babamın evi. Mayıs 1957 yılına kadar Amerika'da kaldım. Hurdacıda bir iş buldum, çalışmaya başladım. Nejat İncediken telefonla beni buldu. Cemal Kolçak (Boy Cemal) "Yahu bu serseri İlhan'a söyle oralarda kaçak maçak olmaz" diye aramasını söylemiş. Nejat Ağabey "Sen gel sana gemide iş bulalım, böyle olmaz" dedi. Gemi de yardımı ile bir Yunan Gemisi'nde iş buldum. 350 USD maaş, iyi maaş. Ben hurdacıda haftada 35 USD alıyorum. Maaşlar aslında 70 USD ama kaçak olduğum için bana 35 USD veriyorlar. Âmâ kaptan kaçak olduğumu öğrenince "İmmigration'dan temiz kâğıdı al, yoksa suçlu duruma düşerim" dedi. Gittim, Turship'te bana yardımcı oldu. Kurt isimli bir Alman'ı da yanıma verdiler. Mahkemeye çıktık, Tabii gemiyi kaçırdığımı söyledim, bende gemiyi yakalamak için buraya geldim. Buradan da kaçırdım. İfademi kendim veriyorum. Hikâyeyi anlattım.

"Neden polise gitmeniz?" dedi. "Hiç aklıma gelmedi" dedim. "Peki, bu İngilizceyi bu kadar kısa sürede nasıl öğrendiniz?" dedi. "Biz Türkler İngilizceyi çok kısa sürede öğreniriz" dedim. Bana 2 ay izin verdi, kendi çıkış imkânı ile çıkmak şartı ile. Hem Batı ve Doğu Amerika'da dok ameleleri grev yaptı ama gemiye çıkmaya imkânı olmadı. Hatta sendikaya gittim, hasılı olmadı. Gittim 20 gün daha uzattım. Daha sonra Savannah'a Yozgat Gemisi geldi. Yozgat Gemisi'yle Türkiye'ye geldim. Geldim de, benden yol parası istediler. Hâlbuki ben gemide çalıştım. Geminin görevlisi gibiydim. Şirkete gittim, ağabeylerimizden biri "İlhan, nüfus kâğıdını bana ver. Yol parasını verince bende nüfus kâğıdını veririm." dedi. "Ağabey, bir Türk vatandaşının nüfus kâğıdını alıkoymazsınız." dedim. "O zaman liman cüzdanın ver" dedi. "Onu da veremem, çünkü çalışıp size para getirmem lazım" dedim. Neyse ben iş arıyorum. Beni seven ağabeylerimden biri bana akıl verdi. "Gemi Kaptan'ından bir kâğıt al gemide çalışmıştır diye, kimse yol parası istemez" dedi. Hemen gemiye gittim Kaptan Zeki İçsel durumu anlattım. Kâğıdı hemen verdi. Kâğıdı verince, yol parası iptal oldu.

Beni tekrar Yozgat Gemisi'ne verdiler. Herkes bu adam Amerika'da gemiden kaçtı, bir daha Amerika'ya göndermeyin dediler. Âmâ Cemal Ağabey (Boy Cemal), o bir kere olur bir daha olmaz diye herkesi ikna etti. Gemide 2.Mühendis, sınıf arkadaşım Beton Hikmet. (Aygaz 1 tankeri tumba oluğunda 1961 yılında ölenlerden.) Ben ikinciliği kabul ederim ama İlhan gelirse diyor. Gemiye bilmiyorum ben biliyorum. Amerika'ya beraber sefer yaptık. Bu olaylar 1958 yılında oldu. Önce 1 sefer yaptım S/S Seyhan Gemisi ile daha sonra iki sefer yaptım Kütahya ile Malta'ya Danimarka'ya iki sefer yaptım. Sonra Manisa ile iki sefer yine Kütahya. Sonra 1965 evlendim, Özlem kızım doğdu. Özlem geçen sene bankadan çok başarılı bir kariyerle emekli oldu.1969 yılında boşandım.

İlhan Özerdim ağabeyim ilerlemiş yaşına rağmen, hatırladıklarına ve isim hafızasına hayran olmamak mümkün değil. Bu hikâyeyi gönderdiğinde, hemen peşinde aradı. "Sakın yazma yanlış olur," dedi.

Bence, denizciliğin bu eğlenceli tarafları olmasa gerçekten sadece çektiğimiz sıkıntıları anlatmak veya yaşadığımız olumsuzlukları paylaşırsak kim denizci olmak ister ki?

Çok az denizciye nasip olabilecek bu aşk hikâyesini sizlerle paylaşmaktan büyük keyif aldım.

İyi okumalar.

ESKİ GÖNÜL SERÜVENLERİ

"Bekârlık sultanlıktır" özdeyişine bağlı kalarak, evlenmeyi hiç düşünmedim. Zaten ailem, özellikle kardeşlerim konusunda öylesine büyük düşüncelerim vardı ki, bunların arasında evliliğin yer alması olanaksızdı. Evlenmeyi yaşam-dışı tutmama karşın, doğanın en güzel sanat eseri olan kadınlara ilgisiz kalamazdım, doğallıkla.

Yaşamımı böyle sürdürmeğe kararlıyım, bu konuda tatlı, acı anılarım da oldu.

İlginç olan bazılarını yazmaya özendim.

1958'in sonbaharı ile 1959'un kış aylarında S/S Kütahya Gemisi ile Danimarka'ya iki sefer yaptım.

60 yılı aşkın bir süre geçtiği için zabıt arkadaşların çoğunu anımsamıyorum. Anımsadıklarım şunlar sadece: yüzü Atatürk'e çok benzeyen bir Süvarimiz vardı. Ne yazık ki adı belleğimde yok. Çarkçıbaşı Abi Hâlit (ameli), Gv. Zbt. Yalçın Ilgaz (Gv.55), Mk. Zbt. Eyüp (Ameli), Mk. Zbt. Yaşlı ast subay emeklisi.

Geminin yükü badem içi; gemi badem çuvaları ile lebalep dolu. Türkiye'den Danimarka'ya taşınan bu yükün bir çuvalını açmışlar, gemide herkese dağıtıyorlar. Eh, 3 bin ton badem içinin bir çuvalı da gemi personelinin göz hakkı olması doğaldır. Ofisimde evrak için çekmeceleri açıyorum, evraklara ulaşmak olanaksız; çekmeceler silme badem dolu. Badem yemekten enselerimizde çıbanlar çıktı. Danimarka'da çok kıymetli olan bu yükü boşaltmak için Danimarka'nın en küçük limanı Korsör'e yanaştık. Korsör, o zaman, 25-30 dakikada kasabanın bir ucundan öbür ucuna yürünebilecek kadar küçük bir kasabaydı.

Geminin yanaştığı rıhtım, bakkalların, kasapların, manavların bulunduğu kasabanın çarşısı. Yani gemiden inince kendini çarşının içinde buluyorsun; ya da gemiden çarşyı ve dolaşan insanları kolaylıkla izleyebilirsin. Çarşıda birkaç tane birahane aynı zamanda Dansing var. Biz her akşam ceplerimize bademleri doldurup çarşıdaki eğlence yerlerine gidiyor ve badem eşliğinde içki içiyor, müzik dinliyor ve dans ediyorduk.

Siz Avrupa'daki küçük yerleşim yerlerinin küçüklüğüne bakmayın; kendi boyundan büyük eğlence yerleri vardır ve bütün kasaba halkı akşamları buralara giderek hoş vakit geçirirler.

Biz de doğal olarak kısa süreli konuk olarak bu ortam içinde yerimizi alıyorduk. Bir akşam bir meyhaneye gittim; ceplerim badem dolu. Oturan kızların önüne bir avuç badem koyup onlarla dans ediyor ve eğleniyordum; onlara göre oldukça yüksek değerli bir alış-veriştii bu. Orta yaşlı bir hanım ve yanında bir bey ile karşılarında genç bir kızın bir masada oturduklarını gördüm. Belli ki, anne, baba ve kızları ile eğlenmeye gelmişler.

Yanlarına gittim. Bir avuç badem Hanımefendinin önüne, birer avuç da Beyefendi ile kızın önüne koydum. Bu pahalı hediye için çok beğenen aile bana kendileri ile oturmayı önerdiler, ya da yüzlerindeki beğeni anlatımına güvenerek ben kendiliğimden boş sandalyeye yanlarına oturdum.

Anne-baba az buçuk Almanca, kız da yarım yamalak İngilizce ve Almanca biliyorlardı. Bende de orta şekerli hem Almanca ve hem de İngilizce olduğu için güzel bir söyleşi ortamı oluştu. Romantik bir müzik çalmaya başlayınca kızı dansa kaldırdım. Herhâlde kız beni beğendi ki, bütün cömertliği ile bana sarılarak dans ettik. Etik, estetik ve neşeli bir akşam geçirdikten sonra evlerimize gitmek üzere dışarı çıktık ve anne-baba önde, kızla ben arkada yürümeye başladık. Mevsim kış. Ama hava çok durgun ve hiç esinti olmadığından üşümüyor; yaprak bile kıpırdamayan böyle bir ortamda sanki doğanın en okşayıcı kucığında gezintidesin duygusu egemen. Çarşıdan uzaklaştıkça yerdeki karlar daha belirginleşiyor, kalınlaşıyor. Az bir yürüyüşten sonra, sanki kasabaya küsüp bir kenara çekilmiş gibi tek başına, bir ormanın kıyısında kulübe büyüklüğünde bir eve geldik. Karların kalınlığı 40-50 cm olduğundan, yürüyerek açılmış patikadan yürümek zorunlu. Eve girdik. Solda bir oda; bir bölümü yatak odasına dönüştürülmüş. Sağda içinde büyük bir kuzine olan mutfak. Kuzinenin içindeki bol ateş, sözüm ona evi ısıtıyor. Anne-baba yatmaya çekilmeleri üzerine kız ile ben daha okşayıcı bulduğumuz ve çok dingin olan evin dışına çıkmayı yeğledik.

Akça pakça beyazlığın ve yüksek orman ağaçlarının konukseverliğinin kucağına attık kendimizi. Kara kış derler ama, biz ak konukseverliğinin sıcacık koynundaydık sanki. Bu ortam bizi cennet mutluluğuna taşıdı. Bu cennette hep kalmakta vardı; ama ben gidiş-dönüş bileti almıştım. Dünyaya geri döndük. Yeni tanıdığım aile ile bir daha görüşme olanağı bulamadan ertesi gün gemi kalktı.

S/S KÜTAHYA GEMİSİ SEYİR HALİNDE

Geri kalan yükümüzü boşaltmak üzere daha kuzeyde olan Aarhus Limanı'na girdik. Sevgili olmanın tadı damağımızdayken kızdan bir mektup aldım. Ama mektup Danimarka'ca yazılmış olduğundan bir şey anlamadım ve ofisimdeki çekmecelerden birine koydum. Korsör'e göre daha büyük bir kent olan Aarhus'ta bir akşam dışarı çıktım.

Bir dansinge gittim. Geniş bir dans pistinin bir kenarındaki orkestra günün en güzel parçalarını çalıyor ve gençler de dans ediyordu. Ben de gözüme kestirdiğim bir kıızı dansa kaldırdım. Dolgun vücutlu çok güzel bir kızdı. (Zaten Danimarka’da çirkin kız yoktur) Üstelik güzel de dans ediyordu. “Kendisinin turist olduğunu ve bir otelde kaldığımı” söyledi, damdan düşer gibi. “Oldukça pahalı bir dinlence yapıyorsunuz anlaşılan” dedim. “Ne yazık ki öyle; ama başka yolu yok” dedi. “Var” dedim, kesin bir anlatımla. Sorgulayan gözlerle gözlerime baktı.!!

“Benim bildiğim bir otel var; yemek de yatak da bedava. Orada kalır ve dinlencenizi sürdürürsünüz. “Neredeymiş bu otel?” diye sordu.

“Limandaki bizim gemi. Pek lüks değildir ama yemekleri çok lezzetlidir ve yatakları temizdir” diye ekledim. Kabul etti.

Tası tarağı toplayıp süper bedava S/S Kütahya Gemisi’ne geldi, yerleşti. Gemi Aarhus’tan kalkıncaya kadar kaldı. O da bu oteli çok beğendi anlaşılan. Kalışının galiba 3. günü, yatağın kenarında oturur durumdayken “Sana bir gerçeği açıklamak istiyorum” dedi. “Nedir o?” diyerek kaygıyla yüzüne baktım. “Ben turist falan değilim. Bir otelde çamaşırcılık yapıyorum, sana yalan söyledim” diyerek bağışlanma isteğini dile getirme çabasını gösterdi.

Bende, “Bazı yalanlar beyaz yalandır; güzellik, iyilik, neşe ve hatta mutluluk getirir. Böyle bir beyaz yalanından ötürü seni kutluyor ve çok teşekkür ediyorum” dedim. Bir gün benim kamaranın ofisindeki çekmecelerden badem yerken Korsör’deki kızın mektubu eline geçmiş ve okumuş. Bana mektubu göstererek “bu kim?” diye sordu. “Korsör’de tanıştığım bir ailenin kızı” diye yanıtladım. “İçinde ne yazıyor, biliyor musun?” dedi “Hayır, Danimarka’ca bilmediğimden bir şey anlamadım.” Dedim. “Ben söyleyeyim” dedi ve mektubu İngilizceye çevirerek anlattı.

(“Benim kızları ile ilişkiye girmem anne-babanın çok canını sıkmış; ya bir bebek olursa diye. Endişeyi gidermek üzere o da hastanede kurbağa testi yaptırmış. Sonuç anne-babayı sevindirmiş ama kendisi üzülmüş; keşke senden bir çocuğum olsaydı diye hayıflandığını yazıyor mektupta.”) İyi mi.!!

Beyaz yalanın üstüne kara bir leke gibi oturdu, bu haber. Ama Danimarka kadınları denizciden daha çok denizcidir; olayı hiç sorun yapmadı, mektubu bir kenara atıp, badem yemeği sürdürdü.

Danimarka’da işi biten gemi, Türkiye için yükleme yapmak üzere Kontinental Limanlarına geldi. Sonra Türkiye’ye döndü ve yüklerimizi Türk limanlarına bıraktık. Şu tesadüfe bakın ki, yeni yükümüz yine Danimarka’ya olup, ilk boşaltma limanımız da Korsör’dü. Yükümüzün ne olduğunu anımsamıyorum ama badem içi olmadığını biliyorum. Böylece kısa bir ayrılıktan sonra Danimarka’ya tekrar gittik, Korsör’de çarşıya yanaştık. Yanaştığımız akşam ben giyindim kuşandım, süslendim püslendim, geçen sefer tanıştığım kız arkadaşımı bulmak üzere geminin karşısındaki aynı bara gittim. Evine de gidebilirdim ama çekindim. Bir süre demlendikten sonra barmen kıza kız arkadaşımın adını (o zaman biliyordum; şimdi belleğimde yok) vererek gelme olanağı olup olmadığını sordum. “Gelebilirler” dedi. Ben bir içki daha ısmarladım ve yeniden bekleme dönemine girdim.

İçkimi yudumlarken barmen kızla konuşma fırsatı doğdu. Kız Alman kökenliymiş; Almanca konuşmak birbirimizi anlamakta ve tanımakta yardımcı oldu. Adı Ketty (yanlış olabilir) olan barmen kız, benim kızıdan çok çok daha güzeldi. Gün bitti. Yeni gün başladı. Benim kız gelmedi. Barın çalışma süresi doldu.

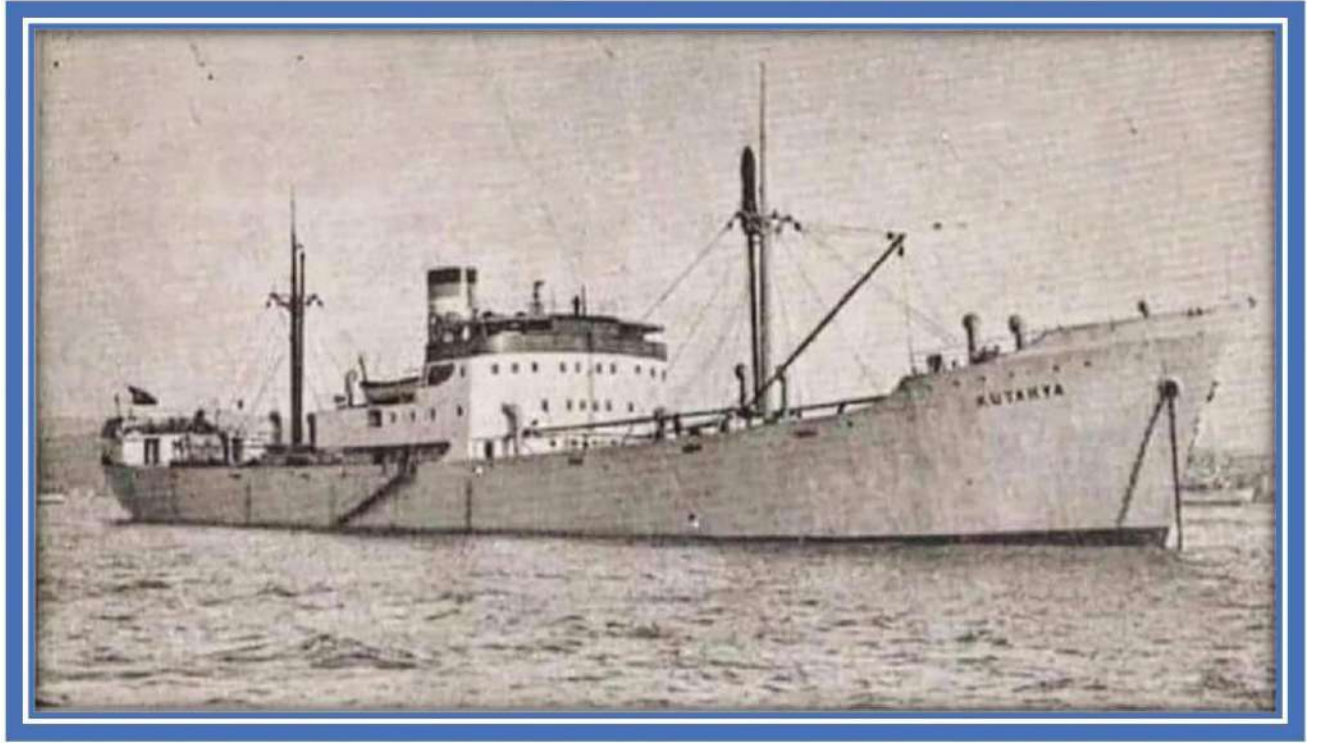
Ketty “istersen benim eve gidelim söyleşimizi bizde sürdürelim” önerisinde bulundu. Ben, ”neden olmasın” diyerek evine doğru yürüdük. 3-5 dakikada vardığımız ev aslında 1 odacık idi. Bu sıcacık odacıkta içkilerimiz eşliğinde söyleşimiz daha bi renklendi ve içtenlik kazandı. İkinci Dünya Savaşında, küçük yaşlarında Nazi kamplarındaymış. Çok eziyetli bir yaşantısı olmuş o kamplarda. Naziler kampta topladıklarına sicil numarası verip karınlarına numarayı öylesine kazıyarak yazmışlar ki, yıllar geçmesine karşın karın yüzeyinden numara bir türlü kaybolmamış. Açtı, karnındaki numarayı gösterdi. Numara hâlâ taptaze duruyordu. Çektiği sıkıntıları anlattı. İçim parçalandı. Bir fırsatını bulup kamptan kaçmış, Danimarka’ya sığınmış. O günden beri Danimarka’da yaşıyormuş. Kimsesi yok. Aslında Odense ile Korsör arasında sefer yapan feribotta çalışıyormuş. Benim kız da aynı yerde çalıştığı için oradan arkadaşmışlar. İzimli olduğu zamanlarda bardaki arkadaşlarına hem yardımcı oluyor hem de orada arkadaşları ile beraberliğini sürdürüyormuş. Sabah oldu. Ben gemiye geldim.

Nasıl oldu, bilmiyorum ama birkaç gün sonra hem eski hem de yeni kız arkadaşlarımla buluştum. Bunları gemiye getirdim. Bu sefer badem içi yoktu ama içki ve daha başka güzel şeylerle konuklarımı ağırladım. Neşeli söyleşiler yaptık; onlar kendi yaşantılarından ilginç olaylar anlattılar. Odense-Korsör arası sefer yapan feribotta çalıştıklarını söylediler. Ben de boş durmadım. Yaşantımdan bazı ilginç kesitler anlattım. Yani alkolün eşliğinde çok hoş bir söyleşi ortamına girdik. İyi de bu şen şakrak ortamda bir dengesizlik her an kendini gösteriyordu; onlar iki, ben bir kişiydim. Buna bir çare bulmak için kafamda tilkiler dolaşıyordu, söyleşi boyunca. Sonunda bir sonuca ulaştım; 3.çarkçı Eyüp’ü çağırdım ve benim eski kızın yanına oturtup, aynı hızla demlenmeyi ve söyleşiyi sürdürdük.

Böylece dengesiz durum ortadan kalktı. Alkolün verdiği güzel ortamın yardımı ile paylaşım olumlu sonuç verdi ve yatma vakti herkes kamarasına çekildi. Gördükleri yakın ilgi ve güvenilirlik nedeni ile konuklarımız bizim külüstür Kütahya’yı pek beğendiler. Bana yakın zabıt arkadaşlarla bir grup oluşturup bol bol konuştuk, şakalaştık, yemek yedik, çay içtik.

Kerahet vakti gelince benim kamarada yine çilingir sofrasını kurup neşeli ortamı sürdürdük. Bir transatlantikte bile S/S Kütahya Gemisi’ndeki bu zengin eğlenceyi kime bulamaz. Kalışlarının ikinci günü kızlar konukluğu sonlandırıp evlerine gitmek istediler ama gidemediler.

Çünkü dok ameleleri yabancılarla ilişkiye girdikleri için kızlara çok kötü davranmışlar. Dışarıda daha kötü tacize uğramak korkusu ile gemiden inmeden yine benim kamaraya geldiler. O gün akşam boşaltma sonlanması ile gemi Aarhus’a hareket etti. Kızlar Aarhus’tan trene binip Korsör’e dönmeyi planladılar. Böylece kızlar da sefere katılmış oldu. Tam yola koyulduk, kazanın biri borularından su kaçırmaya başladı. Devreden çıkarıp kazanı soğumaya bıraktık. Ama tek kazan gemiyi yürütmekte yetersiz kaldı.

S/S KÜTAHYA GEMİSİ DEMİRDE

Demirleyip durmak zorunda kaldık. Kaçıran kazanın cehennemliğine girilebilecek kadar soğuyunca ben ve 3.Mk. Eyüp kaçırın borulara makineto (boru ağızlarını genişletip sızdırmazlığı sağlayan aygıt) kaçağı kesmek için vurmaya başladık. Ama cehennemlik cehennem gibi sıcak olduğundan ancak bir borunun kaçağını giderip kendini dışarı atmak zorunda kalıyorsun. Yoksa sen de borular gibi gevşeyip cehennemlikte bayılıp kalırsın.

Şu soru aklınıza gelebilir; öbür personel niçin işe katılmıyor? Evet, katılmayı ben engelliyorum; bu iş deneyim ve beceri ister, her önüne gelen bu işte başarılı olamaz. Kaçağı gidereyim derken boruyu kesersen iş çok çok büyür. Biz kazan dairesinde bu işler ile uğraşırken, gemiye polis gelmiş.

Kaptana “Siz telefon kabloları üzerine demirlediniz. Eğer bir hasar yaptıysanız bunu şirketiniz ödemek zorundadır” diyerek bildirimde bulunup gitmiş. İyi mi?

Bir de bu iş çıktı başımıza.!! Kaç saat sürdü anımsamıyorum; onarım bitti. Kazanlarda basınç tutup, vira demir bismillah yola koyulduk. Gemide bir dedikodu gelişti bu arada: Polisler gemideki kadınları almak için gelmiş, neyse ki bunun gerçek olmadığını kanıtlamak zor olmadı, çünkü kadınlar gemi yolcusu gibi zaten aramızda. Akşam geç vakit Aalborg’a yanaştık. Kızlar tren ile Korsör’e gitmek üzere gemiden ayrıldılar.

Aaa, o da ne? Kızlar yine gemiye geldiler! İyi mi? Son tren akşam saat onda kalkmış. Bundan sonraki tren de ertesi sabah kalkacakmış. Bunlar çaresiz gemiye geri geldiler. Önemli sorun şu: Bunlar ertesi gün sabah feribotta işlerinin başında olmazlarsa işten atılma olasılığından endişe ediyorlar. Anası babası ve evi olan benim eski kız pek etkilenmişe benzemiyor ama hiç kimsesi olmayan yaşamını tek başına sürdüren Ketty ağlamaklı, hatta gözlerinden yaşlar akacak kadar ağlamaklı. İçim parçalandı desem yalan olmaz. Niye taksi ile gitmiyorsunuz diye bir öneri attım ortaya. Onlar kuş olup uçmak gibi akıl dışı olan bu öneriye çok yabancı kaldılar; “Öyle şey olur mu hiç? Çok pahalıdır, kimsenin gücü yetmez” dedi. Ketty’e “Git bir telefon et, sor bakalım, kaç kron istiyorlar.” Dedim.

Gözleri yaşlı Ketty, böyle bir sorunun saçma olacağını belirtmeye çalıştı. Onun direncini kırmak için çok ısrar ettim. Sonuçta hatırım için telefona gitti. (Liman otoritesi rıhtımdaki gemilere telefon koyuyordu. Telefon iskele başında dururdu. Yüzünde umutsuz bir anlatımla kamaraya geldi, oturdu. “Ne kadarmış?” diye sordum. Alaycı bir gülümseme ile “450 kron” dedi. Kendilerinin bir aylık maaşları değerindeki

450 kronun yokluğu apaçık ortadaydı. Aylığımın üçte biri olan dövizimi yeni almış ve pek masrafım da olmamıştı. Cebimdeki 200 kronu masaya koydum. Eyüp’e “Git, sen de bir şeyler getir bakalım” dedim. O da galiba bir 100 kron masaya koydu. .

Bütün bunları ilgiyle izleyen öbür zabıt arkadaşlardan 150 kron borç toplayarak 450 kronu denkleştirdim. Gelişmeleri faltaşı gibi açılmış gözlerle izleyen Ketty düş mü görüyorum, yoksa gerçeği mi yaşıyorum diye çimdiklemekten bacaklarını epey morartmıştır sanıyorum.

Parayı Ketty’e uzatarak “Al bu 450 kronu, binin bir taksiye yarın sabah işinizin başında olun. Hadi güle güle ” dedim. Hâlâ düş âleminden çıkamayan Ketty beni duvara dayadı, yüzümü öpücüklerle doldurarak, “Yeniden gelişinde doğruca benim evime geleceksin, orası senin evin. Başka yere gitmek yok” gibi kararlı istekleri sıraladı. (Geminin Türkiye-Danimarka arasında rutin sefer yaptığını ve benim de her zaman gemide olacağım yanılgısı ile bunları söylüyordu.) Yalnız bir konu yanlış anlaşılmasın: “Cüzdanı şişik, yağlı bir zengin enayi buldum diye bunları söylediğini sanmıyorum. Olanaklarını ortaya koyarak kendisine böylesine içten destek olan kişi onun yalnız, garip ve umarsız yaşamından onu kurtaracağı umudu ile söylenmiş sözler; kimsesizlikten kurtulup kendisini sahiplenene erkeğini bulduğu için söylenmiş sözler” diye düşünüyorum.

Bugün 95 yaşında olan ben, bunları yazarken çok duygulandım; o günlerde bunları yaşarken böylesine bir duygu seline kapıldığımı hiç anımsamıyorum. Ne tuhaf değil mi? Kütahya’nın seferi yine Danimarka’ya mıydı? Bilmiyorum.?

Ben İstanbul’a varışta gemiden çekildim ve M/V Kastamonu’ya atandım. 1959 yılının sonunda da Deniz Nakliyat’tan ayrılarak Etibank’ta çalışmaya başladım. Aramızda adres alışverişi de olmamıştı, ama ben zarfın üstüne “Korsör, Çarşı, Ketty” diye bir mektup yazsaydım Kety’ye ulaşırdı sanıyorum. Danimarka’ya gitme belirsizliği içinde böyle bir şeye gerek de duymadım. Korsör’de bu olay, olayı yaşayanlar tarafından dillendirildi mi? Konuşuldu mu? Bilmiyorum.

Az ya da çok, bir kısım Danimarkalı, Türk İnsanının insan severliği, cömertliği, mertliğini duymuştur sanıyorum. Benim de avuntum hep bu oldu.

Boşanma süresince 1,5 sene Pakistan gemilerinde çalıştım. Sonra 1968 Haziran ayından sonra Hayri Baran’ın tankeri Payas’ta çalıştım. Sonra Deniz Nakliyat’a tekrar müracaat ettim. Beni “İlhan çok girip çıkıyor “diye işe almadılar. Aralık ayı. Tatil yapıyorum. Pakistan Gemisi’nden gelen para ile şimdi oturduğumuz evi almışım. Keyfim yerinde. Bir gün kapıya Deniz Nakliyat’ın Ordino memuru geldi. “Sizi Osman Ağabey çağırıyor. Bu da ordinonuz.” dedi. ”Ben şirkette değilim yanlış geldin.” dedim. “Biliyorum efendim, Osman Ağabey en kısa sürede sizi görüşmeye çağırıyor. ”dedi. Tabii hemen gittim. Osman Ağabey, hemen konuya girdi. ”İlhan pasaportun var mı ? ”dedi. ”Var ağabey “dedim,”Yozgat Gemisi 3 aydır Amerika’dan kalkamıyor. Newport’da, kazan arızası var, kaldıramıyorlar. Ben Yönetim Kuruluna dedim ki, bu gemiyi bir kişi kaldırabilir o da İlhan.”dedim. “Onu almadık” dediler, “O halde alalım.” dedim. “Peki” dedim ne yapayım. Ben 2.ci Mühendis gideceğim. Başmühendis olarak Mehmet Özdöl (54 Mk.), (Amasya da batarak ölen.) Benden 1 sınıf küçük. “Ağabey benim için sorun değil ama çocuk için çok zor olur. ”dedim. “Peki o zaman kimi istersin?” dediler. “Baş Mühendis olarak Nurettin Mukan ağabey gelsin.” dedim. Nurettin Ağabey, İskenderun da bir gemide, zorla uçağa bindirip getirdiler. Nurettin Ağabey, masaya yumruğunu vuruyor, “Beni gemimden nasıl çekerler, ben bayrak Başmühendisi miyim?” diyor. “Ağabey etme gitme, senin elini soğuk sudan sıcak suya sokturmam.” diyorum ama ikna edemedik. Nurettin Ağabey gelmeyince Kürt Ziya’nın tanıdığı Ömer Mutlu’yu yanıma taktılar. Amerika’ya vardık. Gemiye çıktım.1 hafta içinde gemiyi kaldırdım. Gemi yüklü, Karachi’ye gidecek. Afrika’nın altından Karachi ye gittik. 3. Mühendis Turgut Şentürk. Bana çok yardımcı oldu. Kazan arızası yüzünden gemi orada 3 ay bekliyor ama kazanın imalatçısı bu şehirde, insan hiç çağırılmaz mı?

Karachi'den Bangladeş oradan Bombasa'ya geçtik, oradan da İstanbul'a geldik. Çaktık demir.188 maddelik tamir raporu verdim. Bu arada gemiyi daima sıcak tutuyorum. Âmâ bu durumda pervane yavaş yavaş dönüyor. Makineyi de sıcak tutmak zorundayım. Gemi boş. Genel Müdür görmüş, bu gemi boş pervanesi neden dönüyor demiş. Cemal Birişik'te Bod Md. Yardımcısı. Beni çağırdı,"İlhan neden pervanen dönüyor?" dedi. "Pervaneyi durdursam gemiyi kapatmak zorunda kalırım." dedim. Ana Makine ile Jeneratörü çalıştırıyorum. Yukarı ile konuşmuş, kapatsın demişler. Yapacak bir şey yok, kapattık. Kapatınca herkesi çektiler, bir gemici birde ben gemi üzerinde kaldım.1969 Ekim ayında, Osman Ağabey yine çağırdı, "Sana geminin en iyi ekibini vereceğim, gemiyi canlandır." dedi.

"Ağabey 188 maddelik liste var, tersaneye girecek diye bekliyoruz, sen ne diyorsun?" dedim. "Çok zor durumdayız. Aliağa rafinerisi yapılacak, Ruslar yapacakmış, onun malları taşınacakmış bizden devlet gemi istiyor. Bir tek Yozgat var başka gemimiz yok." dedi. Nasıl olacak bu iş diye düşünüyorum. Bu dünyada Deniz Nakliyat'tan çektiğimi hiçbir şeyden çekmedim. Ekip verdiler,15 gün sürdü. Kürt Ziya'yı gemiye kaptan verdiler. Gemiye gelmeden benim için nasıl bir insandır diye sormuş. Osman Ağabey, "Melek gibi adamdır ama damarına basma demiş."

S/S YOZGAT GEMİSİ 1969
BAŞ MÜHENDİS İLHAN ÖZERDİM, KAPTAN ZİYA TANSEV (KÜRT ZİYA) (GV 36),
ALİAĞA'DA; ÇALIŞAN KUŞ ERDOĞAN (MK 56)

Bismillah dedik kalktık.3 mil süratle gidiyoruz. Gide gele geminin süratini 12 mile çıkardım. Sonra Gaziantep Gemisi'ni almaya gittik,1 sene çalıştım. Sonra Kocaeli'ni almaya gittim.1 sene çalıştım .

*KOCAELİ GEMİSİ 1973 JAPONYA DÖNÜŞÜ CEUTO LIMANI
EŞİ VE KIZI ILGAZ İLE*

Sonra Garzan da çalıştım.2,5 sene Garzan da çalıştım.7 Nisan 1977 de Enspektör oldum.

SOLDAN; İHSAN ARAYICI (GV.51), CEMAL BİRİŞİK(MK.49), İLHAN ÖZERDİM(MK53)

FİKRET ÖZEFE(MK53), İLHAN ÖZERDİM, METİN EPÇİM (MK 56)

BEYBABALAR GADEM'DE TOPLU HALDE

1981 Eylül'ünde emekli oldum. Sonra piyasada çalışmaya başladım.

İlhan ÖZERDİM

Sağlacakla Kalın

